

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 6-7)

Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”** (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af.

Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. “verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtfels keren”.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 6-7)

Nu komen wij bij de drie ingrediënten, waarvan God eist, dat zij wél in het spijsoffer zijn. Het spijsoffer moest namelijk te allen tijde met olie gemengd worden, of het nu als bloem werd aangeboden, of als koeken, gebakken of dunne koeken, waarop de olie moest worden gestreken of als het gekookt werd, maar altijd moest er die olijfolie erbij en wij weten wat dat voor zinnebeeld is.

De olijfolie is de krachtige werking en zalving van de Heilige Geest, waarmee de hogepriester en ook de dienstdoende priester gezalfd werden. Alleen onder de zalving van de Heilige Geest werd het spijsoffer voor God aangenaam. En ook alleen de zalving van de Heilige Geest bekwaamd ons.

U mag het wel weten hoor, dat ik elke samenkomst tegemoet ga in vreze en beven, want ik weet, dat ik van mijzelf niets ben, niets verwacht, want ik heb geen gaven en krachten van mijzelf, ook ben ik geen redenaar. Ik zou geen woord weten te vinden, als Gods Geest mij niet bekwaamde.

In diepe, diepe afhankelijkheid aan God, kan ik niet zonder deze olie, want dan ben ik geen spijsoffer en kan ik geen voeding zijn. De zalving mag niet ontbreken, want de zalving van de Heilige Geest maakt ons bekwaam tot die dienst, waartoe Hij ons roept. De één roept Hij voor een gebedstaak, dat is ook een spijsoffer, maar weet dan, zoals Paulus het ook getuigt, dat wij niet weten naar behoren, wat wij bidden zullen.

Ga toch niet een gebedsdienst verrichten met een kring of alleen in de binnenkamer, met een lijstje voor u, waarop geschreven staat, waarvoor u moet bidden. Dan kunt u beter een geluidsband op zetten en kunt u het altijd door laten draaien, zoals de boeddhisten het ook doen, met gebedsmolentjes.

Maar wij weten niet naar behoren, wat wij bidden zullen, maar het is de Geest van God, die met onuitsprekelijke zuchten door ons gaat bidden om voor de heiligen te gaan pleiten. En misschien zijn het maar stamelende woorden, misschien hebt u alleen maar zuchten of helemaal geen woorden, als het dan maar zuchten is door de Heilige Geest. En God, die de mening van de Geest weet, dat Hij bidt en pleit voor heiligen.

Ieder heeft zijn eigen taak, de één een herderlijke taak en de ander een leraarstaak, weer een ander een taak van profetie, enzovoort. O, dat er toch weer profeten kwamen, die werkelijk staan onder de zalving van de Heilige Geest, want het behoort er allemaal bij.

Maar, dan alleen op deze wijze, dat wij niet onszelf zoeken, maar om de andere te dienen en dat is een dienst, die de Heer Zelf door ons gaat verrichte, gelijk Hij wil. Zo mag de olie van het spijsoffer nooit ontbreken, de zalving van Gods Geest, die bekwaam maakt voor het dienen voor dit wonderbare werk van het spijsoffer.

Het tweede ingrediënt, dat absoluut niet ontbreken mag in het spijsoffer, was het zout. Er moest iets van zout in gedaan worden. Wij weten wel, wat zout is. Het is bederfwerend. Jezus zegt **“Gij zijt het zout der wereld”**. Zout bijt en het heeft niets aangenaam, ook in de mond is het op zichzelf niet lekker, in tegenstelling met honing.

Honing mag niet in het spijsoffer, maar zout moet er in. Zo bijt het ware Evangelie ook, want het is niet naar het vlees en honing wel. Honing is naar de mens, maar zout niet. En toch hebben wij het nodig, maar niet in grote hoeveelheden.

Hebt u wel eens uw bloed geproefd? Dat smaakt zoutig. Zout is ook het zinnebeeld in de Schrift van het Verbond. Er wordt in de Schrift gesproken van het zoutverbond. En ons verbond is immers in Zijn bloed! Wat wil dat zeggen? Wij kunnen niet een werktuig zijn voor de Heer, of wij moeten voortdurend, tijdens dat werk, verbonden blijven met Hem in een innige gemeenschap, omdat Zijn bloed ons reinigt en dekt. Dan kunnen wij pas een werktuig voor de Heer zijn.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 6-7)

Tijdens de woordbediening hef ik altijd mijn hart en gedachten weer op tot de Heer en zegt: *“Heer hoe nu verder?”* Want het gebeurt wel eens, dat de vijand mij een ogenblik tracht aan te vallen en ga ik altijd direct zien op Jezus en dan komt ogenblikkelijk de kracht. Dat is verbonden blijven in Hem.

Het zout mag niet ontbreken, want anders treedt het bederf op. Tijdens de prediking kan het bederf intreden; zo gauw wij gaan denken, dat het zo goed gaat, moeten wij ons naar Hem keren, want Hij is het, die wij voortdurend nodig hebben.

Er is een mooi lied van Johan de Heer: *“Polslag bij polslag is het leven bij God”*. Niet alleen bij de aanvang of voor de dienst, maar tijdens de hele dienst en tijdens het hele werk is het *“Polslag bij polslag is het leven bij God”*. En dat is het zoutverbond!

Dan zijn onze woorden ook niet zoutloos, maar kunnen wel bijtend zijn en dat niet van ons, maar van des Heren wege. Maar als het bijt, is het ten goede; niet tot bederf, maar bederfwerend. Dat is de werking van zout.

En zo is ook de Evangelie prediking in de kracht Gods. Als een spijsoffer door een kind van God gebracht wordt, dan kan het op wonden van hoorders bijtend zijn, maar ten goede, want dan kan ook de zalfolie, de Heilige Geest, daarin gaan werken. Want eerst moet de wond gereinigd worden om het vuil weg te doen en zo infectie te voorkomen. Dat doet het bijtend zout.

Het derde ingrediënt, dat er absoluut bij moest, was wierook. Bij het spijsoffer nam de dienstdoende priester een handvol wierook, dat op het brandoffer neergelegd werd en dat ging dus in rook op. Die wierook, die er bij gegeven moest worden door de offeraar, werd met het spijsoffer gelegd op het Altaar. Daar kwam niets van aan de priester, alles steeg op tot God.

Als wij begrijpen, dat wierook als een liefelijke reuk tot God opstijgt, dan begrijpen wij ook, dat wierook het zinnebeeld is van gebed. Wij kunnen geen instrument voor de Heer zijn, geen spijsoffer, als wij het niet biddend doen. Maar hoe biddend?

In de Bijbel staat, hoe wierook op een bepaalde wijze klaargemaakt moest worden, want het is het zinnebeeld van de kruisverdienste van Jezus. En het bidden mag dus niet zo maar het één of ander gebed zijn, maar dat gebed gaat op in de Naam van Jezus.

Er staat immers geschreven *“al wat gij bidden zult in Mijn Naam”* en dat betekent niet; Zijn Naam eenvoudig als een vlag te gebruiken om de lading te dekken, maar bidden in de Naam van Jezus wil zeggen; bidden in Zijn Wezen, bidden in Zijn Persoon, want het is Zijn werk en dan wordt het aangenaam voor God. Het is dus bidden, dat ziet en pleit op het volbrachte werk van het kruis en dan gaan wij vruchtbaar worden.

Het heeft alles dus zijn grond in dat volbrachte werk. Het is niet mijn werk, maar het is Zijn werk, dat Hij voor ons volbracht heeft en wij zijn slechts Zijn werktuigen. En als er zielen tot Jezus komen tijden de prediking, dan heb ik niet die ziel tot Jezus gebracht maar dat deed Jezus door Zijn Geest.

Als de mens zielen tot Jezus brengt, dan is dat waardeloos, want deze zielen zullen niet bij Jezus blijven. Als de mens een ziel bekeert, dan is dat ook waardeloos, want die bekering zal slechts voor een kort tijdje zijn. Het is de kruisverdienste van Jezus, die ons gebruiken wil als een instrument in Zijn hand.

Daarom moeten wij ook bidden en pleiten op het volbrachte werk en op Zijn wonderbare verdienste, die Hij verricht heeft. *“Heer het is Uw zaak! Gij gaf Uw bloed, Uw leven voor deze mensen, verheerlijk Gij Uzelf in hen. En Vader laat alles zijn tot eer van Uw Naam en die van Jezus”!* Dit is de wierook, die in het spijsoffer aanwezig moet zijn.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 6-7)

Dus twee ingrediënten mogen absoluut niet in het spijsoffer: zuurdesem en honing. Drie ingrediënten moet er wel in: olie, zout en wierook. En zo wordt het een spijsoffer tot een heerlijk offer, waarvan de Schrift spreekt in **Ef. 5:1-2** *“Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk”*. Hij is die kostelijke reuk en daarom moet met die reuk ons spijsoffer als het ware doordrenkt worden tot eer van Zijn Naam. Dan is alles, wat wij verrichten, niet meer tot eigen eer.

Alle roem is dus voor ons uitgesloten. En dat is de vreugde voor de dienstknecht en dienstmaagd, die zo hun moeite volle arbeid mogen verrichten tot een spijsoffer en tot verheerlijking van Hem, die zij zo bovenal liefhebben, omdat Hij hen eerst heeft liefgehad. Dan kunnen wij niet anders dan voor Hem leven, werken en sterven, opdat Hij in alles geëerd zal worden. Want ons leven is Jezus en als wij sterven, zegt Paulus, dan is het slechts gewin.

Nu gaan wij lezen **Rom. 15:15-19a** *“Toch heb ik u hier en daar bij wijze van herinnering ietwat vrijmoedig geschreven, krachtens de mij van God geschonken genade, om een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave der heidenen (Gode) welgevallig zou wezen, geheiligd door de heilige Geest. Mijn roem bij God is dan ook in Christus Jezus. Want ik zal het niet wagen van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door mij bewerkt heeft, om heidenen tot gehoorzaamheid te brengen door woord en daad, door kracht van tekenen en wonderen, door de kracht des Geestes”*.

Wij hebben al gelezen over het getuigenis, dat Paulus geeft van zijn moeite volle arbeid, die hij mag verrichten in het Koninkrijk van de Heer, het spijsoffer. En in de tekst vinden wij ook, dat de verkondiging van het Evangelie, een priesterdienst is.

In onze vertaling staat het zo, in **vers 16** *“om een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods”*. In vele vertalingen staat er *“in de priesterdienst”*. En een priesterdienst is natuurlijk een heilige dienst. Wij zien dus, als Paulus hier dit schrijft, dan zegt hij in het tweede gedeelte van **vers 15** *“krachtens de mij van God geschonken genade”*.

Andere vertalingen zeggen *“het genade ambt, dat is het charisma, wat hem geschonken was door de Heilige Geest om een apostel te zijn met al de daarbij behorende dienst, gaven en krachten”*. En dan zegt hij dus eigenlijk *“krachtens de mij van God geschonken genade ambt, om een dienaar van Jezus voor de heidenen te zijn, in de priesterlijke dienst van het Evangelie Gods”*.

Ziet u, waartoe wij geroepen zijn? Om een priesterlijke dienst te verrichten naar het Evangelie. En hoe? Wij hebben gezien, dat wij eerst het brandoffer moeten brengen van onszelf, ons lichaam, maar dan ook het spijsoffer. En wij hebben gehoord, hoe wij kunnen staan in deze wonderlijke priesterdienst van het Evangelie der genade. En wat wordt daar weer voor bewerkt? Dat staat in **vers 16** *“om een dienaar van Christus Jezus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave der heidenen (Gode) welgevallig zou wezen, geheiligd door de heilige Geest”*.

Een andere vertaling zegt *“Want het is de wil God, dat Hij ook uit de heidenen een offergave krijgt”*. En Hij bedoelt hier met de heidenen, de zielen, die door deze verkondiging van het Evangelie tot waarachtige bekering komen en zo gereinigd in het bloed van Jezus en geheiligd door de Heilige Geest, ook weer voor God levende offers zouden worden.

Hier zien wij dus, dat wij *én* voor priesterdienst geroepen zijn *én* zelf een offer te zijn. Elke heiden, die zich bekeerde, werd een levend offer voor God. Zij wij bekeerd? Zijn wij werkelijk wedergeboren? Behoren wij Jezus toe? Dan heeft Jezus ons niet alleen tot priester gemaakt, maar ook tot offers, zoals Hij Zelf Priester en ook offers was. Want Hij gaf Zichzelf.

En hoe ver gaat dat? Dat hebben wij gelezen, hoe Paulus zelf een plengoffer wilde zijn, omdat hij zijn leven en zijn bloed daarbij wilde laten vergieten. Dat gebeurt nog altijd, niet waar! Als daar werkelijk linderen Gods zich toewijden in de dienst van God en zich laten gebruiken als werktuigen, dan kunnen zij ook wel als een plengoffer moeten vallen.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 6-7)

Wij hebben daar iets van kunnen zien, via de E.O. die ons iets liet zien van het werk onder de Auca's. Wij weten, hoe daar vijf toegewijde jonge mannen als zendelingen zich gaven als een spijsoffer voor God, om naar deze wilde Auca's te gaan, die geen enkel contact nog met de blanken wilden hebben. En heel terecht, want zij hadden niet veel goeds van de blanken ondervonden. En iedere blanke, die maar in hun nabijheid kwam, werd door hen vermoord uit zelfbehoud.

Zo waren zij onbereikbaar; maar deze vijf zendelingen hadden het in hun hart gekregen, uit liefde voor Jezus, om naar die Auca's te gaan. En zij wisten vooruit, dat het hun leven kon kosten, maar toch weerhield hen dat niet. En wij weten, dat zij alle vijf gevallen zijn.

Menselijk gesproken zouden wij kunnen zeggen: *“had de Heer dat niet kunnen verhinderen?”* Neen, het was de Geest van Jezus, die hen drong. Want dat plengoffer zou grote vruchten gaan voortbrengen. Zij zijn inderdaad niet vergeefs gestorven en hebben niet tevergeefs hun bloed en leven gegeven. Want wij weten, op welke wonderbare wijze het werk voortgezet is geworden en dat nog wel door hun eigen vrouwen.

En nu hebben wij gezien, dat die hele stam, niet alleen tot bekering is gekomen, maar dat de moordenaars nu de voorgangers zijn geworden in de samenkomsten. Is dat niet wonderbaar? Dat plengoffer was dus niet voor niets!

Wij weten immers, dat ook bij het brandoffer het bloed door de priester werd opgevangen, waar geen druppel van verloren ging, want het werd door de priester rondom het Altaar gesprenkeld. En dat bloed van de bloedgetuigen is nog altijd het zaad geweest van de Gemeente van Jezus.

Wij komen vaak met ons waarom? Hebben wij het ook niet kunnen beluisteren, hoe onze zuster Corrie ten Boom in de gevangenis terecht kwam en uiteindelijk in het concentratiekamp. En hoe haar vader in de gevangenis gestorven is en haar zuster in het kamp. En dan zeggen wij: *“moest dat nu allemaal?”* Toch heeft God haar wonderbaar gebruikt als spijs- en plengoffer.

In **Fil. 2:17** zegt Paulus ***“Maar ook indien ik geplengd word*** (hij zat immers in de gevangenis, toen hij deze brief aan de Filippenzen schreef) ***bij de offerande en de eredienst van uw geloof”***. Eigenlijk zegt hij: *“uw hele eredienst is een offerdienst en ik word nu als een plengoffer daarbij geofferd”*.

Hieruit leren wij dus, dat niet alleen ons getuigenis naar buiten, maar in de allereerste plaats iedere samenkomst van kinderen Gods, een offerdienst moet zijn.

Wij willen dat nog even zien aan de hand van de Tabernakeldienst (zie onze studie op de Website over “de Tabernakel”), die immers een afbeelding is van het hemelse. De priesters hadden niet alleen de dienst te verrichten in de Voorhof rondom het Brandofferaltaar en bij het koperen Wasvat, maar zij hadden ook een dienst te verrichten in het Heiligdom.

Maar wij weten, dat de Nieuw Testamentische Gemeente alleen uit priesters bestaat en wij allen moeten dus ingaan in het Heiligdom. In het Heiligdom van de Tabernakel mochten alleen de priesters komen. Maar in de Voorhof kwamen de priesters en het volk.

Hieruit zien wij dus, dat de priesters een tweeledige dienst hadden; een dienst in de Voorhof voor het volk, maar ook een dienst in afzondering, om daar voor de dienst in de Voorhof klaargemaakt te worden. Er was dus een openbare dienst en een besloten dienst, want hier mocht niemand binnengaan, die geen priester was.

Als Nieuw Testamentische gelovigen hebben ook wij een tweedelige dienst, de gemeenschap der heiligen, die om de Tafel des Heren plaats heeft, waar geen onbekeerden deel aan mogen hebben. Doch wij zien, hoe dit helemaal verloren is gegaan, want de erediensten zijn vandaag toegankelijk voor iedereen.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 6-7)

Maar zo was het in de eerste Gemeente beslist niet! Zij durfden zich zelfs niet bij hen te voegen, want in hun midden brandde een heilig vuur en als er een onbekeerde in hun midden kwam, dan kwam hij op hetzelfde ogenblik openbaar en door de dienst der profeten werden de verborgen zonden van zijn hart en leven bekend. Dan moest hij zich of buigen en zich bekeren of hij vluchtte weg.

Er was dus een besloten dienst van de gemeenschap der heiligen, alleen toegankelijk voor Gods kinderen, bij het licht van de Kandelaar, rondom de Tafel van de Heer en bij het Gebedsaltaar.

Maar er is ook een wonderbare dienst naar buiten, om de ongelovigen tot Jezus te brengen door het getuigenis van de kinderen Gods. De Oud Testamentische priester moest het volk brengen bij het Altaar. En zo hebben wij ook deze dienst te verrichten om de mensen te brengen bij het kruis. Dat moeten wij wel onderscheiden!

En nu hebben wij gelezen met elkaar, dat deze verkondiging van het Evangelie een heilige priesterdienst is om levende offers bij de Heer te brengen. En dat is de dienst naar buiten toe.

Maar nu gaan wij het hebben over de besloten dienst. Wij kunnen geen vruchtbare dienst naar buiten brengen, als wij niet eerst in de besloten dienst zelf opgebouwd en door de Heer toegerust en onderwezen worden tot de dienst naar buiten. En ook dat deze besloten dienst is een offerdienst en wij zullen zien, dat die offerdienst van de besloten gemeenschap der heiligen uit de volgende drie punten bestaat.

Bij de Kandelaar, om de Tafel en bij het Reukaltaar, zoals wij het lezen in **Fil. 2:17** is het dus als wij samenkomen, een dienst der offers. **“Maar ook indien ik geplengd word bij de offerande en de eredienst van uw geloof, verblijd ik mij, en ik verblijd mij met u allen”**. In **Handelingen** vinden wij eerst de dienst naar buiten, toen Petrus en de anderen in de kracht van de Heilige Geest, het Evangelie verkondigden onder de Israëlieten in Jeruzalem.

Maar in **Hand. 2:41** krijgen wij de besloten dienst. **“Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd”**. Dat gaat ook nog altijd zo door, want waar het Evangelie verkondigd wordt, daar doet God Zijn werk door Zijn Geest. Er staat **“drieduizend zielen toegevoegd”**. Maar eigenlijk staat er **“ingevoegd”** en dat betekent: ingevoegd in de besloten gemeenschap in het Heiligdom.

Vers 42 gaat verder **“En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen** (dat is bij het licht van de Kandelaar) **en de gemeenschap** (dat is de Tafel en het breken van het brood), **het breken van het brood en de gebeden”** (en daar zien wij dus het Reukofferaltaar). En zo werden zij gezalfd en toegerust voor de heilige priesterdienst tot het brengen van geestelijke offers.

Tot zover, volgende week gaan wij verder.

Gods rijke Zegen,
Het Bijbelstudie Centrum.